

EL LLENGUATGE

El supòsit

Legim, en una mateixa publicació, els mots substantius *pressupost*, *pressupòsit*, *premissa* i *supòsit*, usats, sembla, amb una significació idèntica o afí, que podríem assajar de definir en els termes següents: «idea o principi admès com a cert i indiscutible en una determinada doctrina o ideologia filosòfica, moral, social, política, econòmica, etc.». I, és clar, convé d'intentar discernir si totes aquestes denominacions han d'ésser considerades vàlides per al cas que comentem i poden, per tant, ésser usades indistintament o bé cal més aviat restringir aquesta diversitat.

Els diccionaris no ens aclareixen prou bé aquesta qüestió. Hi trobem, només, definicions més genèriques, relacionades amb el verb *pressuposar*, «suposar una cosa per endavant», així com tot un seguit de remissions que no faciliten gaire la tria de la denominació més convenient.

Tanmateix, sí que resulta ben clar i indiscutible de les definicions del Diccionari Fabra i de la Gran Enciclopèdia Catalana, que el terme *pressupost* no hauria d'ésser mai usat en aquests casos, car hi figura únicament com un mot específic del llenguatge econòmic o financer, d'acord amb el valor que tothom li atribueix habitualment. Havent, per tant, eliminat *pressupost*, no seria segurament desencertat de proposar tot seguit que *premissa*, que el Fabra i l'Enciclopèdia defineixen «proposició provada anteriorment o

donada com a certa que serveix de base a un argument o discussió», es reservés més aviat com a terme per a ésser usat en el llenguatge de la lògica o de la filosofia, amb què ens restarien, per al cas que ara ens importa, *pressupòsit* i *supòsit*, potser —cal suggerir-ho amb molta cautela— amb una preferència per al segon. Efectivament, en la publicació a què ens hem referit, *supòsit* apareix, repetidament, en els textos més acurats, i el trobem, a més, habitualment, en els autors més solvents. Un petit escorcoll en textos moderns ens en forniria, sens dubte, nombrosos exemples.

En castellà s'usen habitualment, amb el significat que ara ens ocupa, les formes «presupuesto» i «supuesto», fet que té el seu reflex en els diccionaris. És, segurament, la seva influència, que ha originat l'ús indegut de *pressupost*, així com de les formes *supost* i *suposat*, a què algú també recorre, les quals no són, ja no caldria dir-ho, pas menys inadmissibles.

Albert Jané